

Jednog jutra Petka probudi Robinsonov glas, koji ga je dozivao po imenu. Uspravi se na ležaju i pogleda oko sebe. Nigdje nikoga! Pa ipak, nije sanjao. U tom trenutku iznad njegove glave, iz krošnje stabla pod kojim je spavao, ponovno odjekne poziv.

– Petko! Petko!

On ustade i pažljivo pogleda lišće malog drveta. Među granama spazi zelenosivu pticu kako odlijeće široko razmahujući krilima, ispuštajući pritom kreštav zvuk nalik na podrugljivi smijeh. Nestala je u šumarku u koji su dvojica prijatelja rijetko zalazila.

Želeći razjasniti tu pojavu, Petko se uputi u istom smjeru. Nije morao dugo tražiti: jedno od najljepših stabala – tulipanasta magnolija – bilo je puno velikih neobičnih plodova, u kojima Petko prepozna papigina gnijezda.

Poslije podne vratio se tamo s Robinsonom. Papige su glasno kreštale među granama magnolije, no ugleđavši njih dvojicu odjednom ušutješe. Kad su Petko i Robinson zastali ispod stabla, vladala je grobna tišina.

– Na otoku nikad nisam vidio nijednu papigu – reče Robinson. – Mora da su sve došle u isto vrijeme da bi snijele jaja. Vjerojatno su doletjele s nekog otoka u blizini.